

бота — върши я до край, — каза Койчо и се обърна на другата страна.

Развъртѣ се Койчовица. Насѣче дърва. Накладе огънь. Сложи котлето на веригата. Забърка набързо качамакъ. Изтърси го на кржга край вратата да стине. Грабна вързопитѣ, закачи ги на кобилищата, метна я на рамо, пъргаво заситни къмъ рѣката, която протичаше толкова наблизу, че се чуваха патицитѣ, които весело крѣкаха изъ нея.

Обърна се Койчо къмъ качамака — ужъ да го пази. Приближи се едно пиле.

— Сега ще те видя, какъ ще си опаришъ човката, — каза Кой-

чо. Но то като че го не чу, подскочи до качамака и клъвна.

— Хей, ти, сине майчинъ, я бѣгай, че ще ме разсърдишъ!... — и закани му се Койчо. Но то никакъ не се уплаши и още побързо закълва. Надойдоха и други пилета, закълваха бързо, лакомо. Ишна имъ Койчо нѣколко пжти, дори съ ржце имъ плесна. Но тѣ отскачаха само за мигъ отъ качамака, и още по-настървено налетяваха. Видѣ Койчо — на зле отива работата. Понадигна се малко на одъра си, па се провикна къмъ рѣката:

— По-скоро, булка, тичай, че пилетата изкълваха качамака!

Т. Харманджиевъ

ГАЛАТЕА

(Черноморско предание)

Нѣкога, много отдавна, още преди раждането на Исуса, на мѣстото на нашата морска хубаваца Варна имало другъ градъ, богатъ и пѣстъръ, който се казвалъ Одесусъ. Като всички градове отъ онова време, и Одесусъ билъ ограденъ откъмъ сушата съ високи зидове, за да го пазятъ отъ разбойници и врагове. А пъкъ да се пази отъ морски разбойници и врагове, които биха дошли да го нападнатъ по море, Одесусъ си ималъ до самия входъ на пристанището голѣма и силна крепостъ,

издигната на непристъпна черна скала.

Въ тая крепостъ живѣлъ защитникътъ на града, старъ и опитенъ войвода, съ единствената си дъщеря, хубавата като морска нимфа Галатеа. Денемъ и нощемъ войниците отъ крепостъта отправяли орлови погледи къмъ безкрайнитѣ морски далечини, за да следятъ дали нѣма да се зададе нѣкой пиратски корабъ. А тия пирати били най-опаснитѣ и кървожадни разбойници по онова време. Тѣ кръстосвали моретата надлъжъ,